

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. G.**, zast. JUDr. Kateřinou Tomkovou, advokátkou, se sídlem Biskoupky 33, proti žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 9. 2016, č. j. MV-80719-5/SO-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 2. 2017, č. j. 22 A 141/2016 - 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 6. 5. 2016, č. j. OAM-687-28/ZR-2015, zrušilo podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobcovo povolení k trvalému pobytu a současně mu dle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona udělilo výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, nejpozději však na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

[2] Žalovaná zamítla odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

II.

[3] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Ten ji rozsudkem ze dne 23. 2. 2017, č. j. 22 A 141/2016 – 59, zamítl.

[4] Uvedl, že jediná řádně a včas uplatněná žalobní námitka, že napadené rozhodnutí zasáhne negativně do žalobcových rodinných vztahů a je v rozporu se záměrem na spojování rodin, je nedůvodná. Ostatní žalobní body, které žalobce, resp. jeho zástupkyně, uvedl v podáních ze dnů 30. 1. 2017 a 2. 2. 2017, shledal krajský soud opožděnými; tudíž se jimi věcně nezabýval.

III.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvody vyplývající z § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhl napadený rozsudek, jakož i napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušit.

[6] Stěžovatel především krajskému soudu vytkl, že pro opožděnost podle § 72 odst. 1 s. ř. s. odmítl jeho argumenty a důkazy, obsažené v podáních ze dnů 30. 1. 2017 a 2. 2. 2017 (o tom, že po realizaci napadeného rozhodnutí by byl ohrožen na životě), s odůvodněním, že posledním dnem lhůty k rozšíření žaloby bylo 14. 11. 2016. Stěžovatel však spolu s podáním žaloby požádal krajský soud o ustanovení zástupce. O této žádosti rozhodl krajský soud usnesením, které nabylo právní moci dne 18. 11. 2016, tedy až poté, co uplynula lhůta k rozšíření žaloby. Ustanovený zástupce byl nadto ve stěžovatelově věci nečinný, stěžovatel proto nemohl jinak, než udělit plnou moc své nynější zástupkyni JUDr. Kateřině Tomkové, advokátce. Otázka právního zastoupení stěžovatele v řízení před krajským soudem nebyla před vydáním napadeného rozsudku postavena najisto. Tím došlo k porušení práva stěžovatele na přístup k soudu [čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“)], práva na právní pomoc (čl. 37 odst. 2 Listiny) i práva na řádné projednání věci v celém jejím rozsahu (čl. 38 odst. 2 Listiny).

[7] Stěžovatel dále učinil spornou otázku, zda podání ze dnů 30. 1. 2017 a 2. 2. 2017 obsahovala skutečně nepřípustné rozšíření žaloby o nový žalobní bod ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s., anebo představovala návrh důkazu, který měl pouze podpořit tvrzení uvedená v žalobě. Skutečnost, že stěžovatel v dodatečných podáních doložil, že v případě realizace napadeného rozhodnutí bude ohrožen na životě, souvisí s žalobním tvrzením, že napadené rozhodnutí zasáhne negativně do rodinných vztahů a je v rozporu se záměrem na spojování rodin. Stěžovatel k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, podle nějž „*čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej*“. Uvedl rovněž, že bylo úkolem krajského soudu se otázkou jeho možného ohrožení na životě v případě realizace napadeného rozhodnutí zabývat také s ohledem na zásadu plné jurisdikce.

[8] Nakonec stěžovatel uvedl, že si je vědom skutečnosti, že svým chováním zásadně porušil veřejný pořádek. S poukazem na ústavní princip proporcionality a zásadu „*non-refoulement*“ má přesto za to, že správní orgány měly dát ve svých rozhodnutích před ochranou veřejného pořádku přednost jeho právu na život.

IV.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své písemné vyjádření k žalobě. Rovněž se plně ztotožnila s názorem vyjádřeným krajským soudem v napadeném rozsudku; ten je řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněn. Navrhla proto kasační stížnost zamítnout.

V.

[10] Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval námitku uplatněnou s poukazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Nutno předeslat, že stěžovatel neupřesnil, z čeho konkrétně dovozuje naplnění uvedeného kasačního důvodu, tedy neuvedl, zda je napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů, resp. zda má za to, že řízení před krajským soudem bylo stiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku.

[14] Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jestliže neobsahuje určitý výrok, nesplňuje formální náležitosti dle § 54 odst. 2 s. ř. s., nebo také, nelze-li z rozsudku rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení), jakož i tehdy, chybí-li věcný a obsahový soulad výrokové část napadeného rozsudku a jeho odůvodnění, nebo absentuje-li odkaz na použité právní normy, na nichž správní soud založil právní hodnocení v souzené věci (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, nebo ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007 - 60). Tyto vady zcela zjevně rozsudek krajského soudu nevykazuje.

[15] Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Krajský soud v nyní posuzované věci výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, vypořádal se se všemi včas uplatněnými žalobními námitkami a dostatečně své

závěry odůvodnil. Lze proto shrnout, že napadený rozsudek netrpí ani nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[16] Nejvyšší správní soud konečně nezjistil ani jinou vadu řízení před krajským soudem, která by se týkala především porušení procesních ustanovení, jimiž se krajský soud řídil či řídit měl a která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Naplnění kasačního důvodu vyplývajícího z § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud neshledal.

[17] Stěžovatel dále v kasační stížnosti krajskému soudu vytýkal, že se pro opožděnost uplatnění nezabýval jeho argumenty a důkazy, obsaženými v podáních ze dnů 30. 1. 2017 a 2. 2. 2017; ty se týkaly stěžovatelova možného ohrožení na životě v případě realizace napadeného rozhodnutí.

[18] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu o opožděném, tudíž nepřípustném, rozšíření žaloby. Současně je ale nucen částečně korigovat úvahu krajského soudu, že lhůta pro podání (resp. rozšíření) žaloby o další žalobní body se v projednávaném případě řídila podle § 72 odst. 1 s. ř. s., tedy že žalobu stěžovatel mohl rozšířit do 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí (podle krajského soudu tedy do 14. 11. 2016).

[19] Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ta činí podle § 72 odst. 1 s. ř. s. dva měsíce ode dne, kdy bylo napadané rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Takovým zvláštním zákonem, který stanovuje jinou lhůtu, je zákon o pobytu cizinců, jenž v § 172 odst. 1 určuje k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí lhůtu 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Přednost této zvláštní úpravy lhůty k podání, resp. rozšíření žaloby, oproti obecné úpravě v § 72 odst. 1 s. ř. s. potvrdil ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23. 4. 2004, č. j. 7 Azs 68/2004 - 45.

[20] Lhůta k podání, resp. rozšíření, žaloby v právě posuzované věci tudíž nečinila 2 měsíce podle § 72 odst. 1 s. ř. s. (jak nesprávně dovodil krajský soud), ale 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Bylo-li toto rozhodnutí stěžovateli doručeno dne 14. 9. 2016 (o čemž není mezi účastníky sporu), posledním dnem k podání, resp. rozšíření, žaloby byl pátek 14. 10. 2016; to ovšem bez zohlednění skutečnosti, že v této lhůtě stěžovatel krajský soud požádal o ustanovení zástupce.

[21] Krajský soud totiž nesprávně ve svých závěrech o běhu lhůt pro rozšíření žaloby nezohlednil ani skutečnost, že stěžovatel ve lhůtě pro podání žaloby, resp. pro její rozšíření, podal žádost o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě. Na to v kasační stížnosti poukázal i stěžovatel.

[22] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., *„[p]ožádá-li navrhovatel o ustanovení o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce, po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení.“* Ke smyslu tohoto ustanovení přitom Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 1. 2005, č. j. 6 Ads 72/2004 - 69, vyslovil, že jím je: *„zabezpečit, aby zástupce účastníka mohl po svém ustanovení ve zbylé lhůtě doplnit, sepsat žalobní body. Nedošlo-li by ke stavění této lhůty, bylo by v řadě případů ustanovení zástupce zcela bezúčelné […]“*

[23] Z uvedeného pro posuzovaný případ vyplývá, že podáním žádosti o ustanovení zástupce dne 30. 9. 2016 (v den podání žaloby) se stěžovateli stavěla 30 denní lhůta k rozšíření žaloby, jejíž počátek se odvíjel ode dne, kdy mu bylo napadené rozhodnutí doručeno, tj. od 14. 9. 2016. Usnesení krajského soudu o ustanovení zástupce ze dne 27. 10. 2016, č. j. 22 A 141/2016 - 18, nabylo právní moci dne 18. 11. 2016. Lhůta proto v době od 30. 9. 2016 do 18. 11. 2016 neběžela a stěžovatel mohl následně rozšířit žalobu ještě ve zbylé lhůtě, která s ohledem na § 40 odst. 3 s. ř. s. uplynula v pondělí 5. 12. 2016 (poslední den lhůty totiž připadl na sobotu 3. 12. 2016). Podání obsahující rozšíření žaloby však stěžovatel učinil po jejím uplynutí ve dnech 30. 1. 2017 a 2. 2. 2017; tedy opožděně.

[24] I přesto, že některé dílčí úvahy krajského soudu o běhu lhůt nebyly správné a bylo nutné je korigovat, neměly ve výsledku vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Krajský soud dospěl ke správnému závěru o opožděnosti dvou podaných rozšíření žaloby. Nebylo proto na místě rušit napadený rozsudek a vracet věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť další postup krajského soudu by spočíval jen v tom, že by vydal nový rozsudek se shodným výrokem a pouze s částečně jiným odůvodněním týkajícím se výlučně běhu lhůt.

[25] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani související argumentaci stěžovatele týkající se tvrzené nečinnosti ustanoveného zástupce. Byl-li stěžovatel nespokojen s ustanoveným zástupcem, nebylo jeho jedinou možností udělit plnou moc k zastupování jinému advokátovi, jak se stěžovatel mylně domnívá, ale především navrhnout krajskému soudu, aby vztah zastoupení ukončil a ustanovil stěžovateli nového zástupce. Krajský soud nadto začal ihned poté, co stěžovatelova současná zástupkyně založila do soudního spisu plnou moc, jednat s touto zmocněnou zástupkyní namísto s dříve ustanoveným zástupcem (jakkoliv jistě bylo vhodnější bezprostředně po doložení nového zmocnění zprostit ustanoveného advokáta jeho funkce, k čemuž krajský soud přistoupil teprve v souvislosti s vydáním napadeného rozsudku). Stěžovatel tudíž nebyl v důsledku této změny právního zastoupení jakkoliv zkrácen na svých právech vyplývajících z článků 36, 37 a 38 Listiny, jichž se dovolával. Žaloba obsahovala alespoň jeden včasný a řádně uplatněný žalobní bod, byla tedy projednatelná, a přístup k soudu tak měl stěžovatel zaručen. Stejně tak krajský soud respektoval jeho právo nechat se v řízení zastupovat, a to nejprve soudem ustanoveným, a posléze (po doložení zmocnění) též zvoleným, zástupcem. S ním také krajský soud v řízení řádně jednal až do doby vydání napadeného rozsudku, který mu i řádně doručil.

[26] V druhé kasační námitce stěžovatel nadnesl, aby se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda podání ze dnů 30. 1. 2017 a 2. 2. 2017 obsahovala skutečně nepřípustné rozšíření žaloby o nový žalobní bod ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s., anebo představovala návrh

důkazu, který měl pouze podpořit tvrzení uvedená již v žalobě. V těchto dodatečných podáních stěžovatel odkázal na vyjádření ředitele Národní protidrogové centrály ze dne 11. 5. 2015, že v případě realizace napadeného rozhodnutí bude ohrožen na životě. Podle stěžovatele přitom tento důkaz souvisel s žalobním tvrzením, že napadené rozhodnutí negativně zasáhne do jeho rodinných vztahů a je v rozporu se záměrem na spojování rodin.

[27] Rozlišením mezi oprávněním žalobce rozšířit žalobu o další tvrzení (které je omezeno lhůtou podle § 71 odst. 2 s. ř. s. modifikovanou zde § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) a oprávněním navrhovat důkazy k prokázání řádně uplatněných žalobních tvrzení (na které se naopak tato lhůta nevztahuje) se ve své judikatuře kasační soud již věnoval. V rozsudku ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006 - 84, vyslovil, že: „*navrhování důkazů, které mají podpořit tvrzení uvedená v žalobě, popřípadě v jejím včasném rozšíření, nelze považovat za rozšíření žaloby, a není proto omezeno lhůtou stanovenou v § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.*“ Podávání návrhu na provedení důkazu tedy není omezeno lhůtou pro podání žaloby, ale musí se vztahovat k některému z řádně a především včas uplatněných žalobních bodů.

[28] Krajský soud v napadeném rozsudku správně uvedl, že v žalobě stěžovatel zformuloval jediný žalobní bod, podle nějž napadené rozhodnutí negativně zasáhne do rodinných vztahů stěžovatele a je v rozporu se zájmem na spojování rodin. Stěžovatelova argumentace týkající možného ohrožení stěžovatele na životě po realizaci napadeného rozhodnutí byla uplatněna po lhůtě k podání, resp. rozšíření, žaloby. S jedinou řádně uplatněnou žalobní námitkou týkající se rodinných vazeb stěžovatele neměla tato posléze doplněná argumentace souvislost a byla s ní v podstatě mimoběžná.

[29] Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil stěžovateli, že by se důkaz - vyjádření ředitele Národní protidrogové centrály ze dne 11. 5. 2015 (z něhož mělo vyplývat, že po návratu do Kosova může být stěžovatel ohrožen na životě) - přímo vztahoval k žalobnímu bodu týkajícímu se narušení rodinných vazeb vydáním napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto nepochybil, pokud k němu při rozhodování o věci samé nepřihlédl. Nejvyšší správní soud nadto poukazuje na skutečnost, že uvedené vyjádření ředitele Národní protidrogové centrály bylo součástí správního spisu a správní orgány se s ním v průběhu správního řízení vypořádaly.

[30] Nedůvodný je rovněž stěžovatelův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, podle nějž „*čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.*“ Kasační soud poukazuje na to, že stěžovatel vytrhl uvedený závěr z kontextu a přikládá mu nesprávný význam. Nelze z něj totiž vyvozovat, že čím obecněji žalobce stanoví žalobní bod, tím širší okruh otázek je povinen správní soud vypořádat. Rozumí se tím, že míra obecnosti žalobních tvrzení předurčuje míru podrobnosti (resp. spíše obecnosti) odůvodnění rozsudku. Jak ostatně v rozsudku, na který stěžovatel poukázal, kasační soud také uvedl, „*není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

[31] Mimoběžná je rovněž stěžovatelova námitka, že se krajský soud měl s žalobní argumentací týkající se možného ohrožení stěžovatelova života v důsledku realizace napadeného rozhodnutí vypořádat i s ohledem na zásadu plné jurisdikce. Ta se projevuje v možnosti krajského soudu doplnit (upřesnit či vyjasnit) zjištěný skutkový stav dokazováním podle § 77 odst. 2 s. ř. s. Ke skutkovým novotám se však zásadně nepřihlíží, tedy toto nově prováděné dokazování směřuje k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 – 99). V nyní posuzovaném případě stěžovatel žádný důkaz na podporu jediného řádně uplatněného žalobního bodu nenavrhl, pouze opožděně rozšířil důvody, pro které žalobu podal. Správní orgány přitom zjistily stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a v řízení o žalobě tudíž nevyvstala potřeba dokazování doplňovat. Krajský soud ani zde nepochybil.

[32] Poslední kasační námitka, v níž stěžovatel s poukazem na ústavní princip proporcionality tvrdil, že správní orgány měly ve svých rozhodnutích dát před ochranou veřejného pořádku přednost jeho právu na život a nezrušit jeho trvalý pobyt na území České republiky, je rovněž nedůvodná. S ohledem na to, že tuto argumentaci stěžovatel neuplatnil v žalobě, ač mu v tom nic nebránilo, nezabýval se jí krajský soud v napadeném rozsudku. Tato námitka je tudíž nyní nepřípustná (§ 104 odst. 3 s. ř. s.).

[33] Nejvyšší správní soud přesto stručně doplňuje, že uvedenou otázku velmi podrobně vypořádaly již správní orgány ve svých rozhodnutích. Též kasační soud se obdobnou námitkou ve své judikatuře již zabýval a v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 47, shledal, že *„[j]e-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře ohrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.).“* Nepřípadný je v této souvislosti též stěžovatelův poukaz na použití zásady „*non-refoulement*“, neboť její uplatnění nachází místo v právu uprchlickém, nikoliv ve věcech týkajících se pobytových záležitostí cizinců, jak tomu bylo v souzené věci (o zrušení povolení k trvalému pobytu).

VI.

[34] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[35] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť po jeho obdržení a po provedení nezbytných procesních úkonů přistoupil bezodkladně k věcnému projednání kasační stížnosti.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu